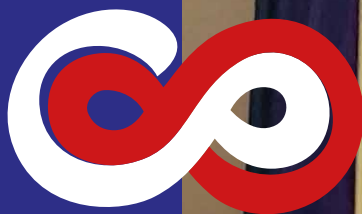

Kajuit Nieuws

Voorjaar
2021

De spreekbuis van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100
jaargang 62 - nummer 1

**OUDE
ZIJDS
100**

In goede handen

Colofon

Kajuit Nieuws - jaargang 62, nummer 1, Voorjaar 2021

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen de Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100. In de binnenstad van Amsterdam en daarbuiten willen wij in leven en werken het evangelie van Jezus Christus present stellen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijke opvang, begeleid wonen, medisch maatschappelijk werk en medische zorg voor onverzekerden.

De woongemeenschap functioneert hierin als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Van meet af aan is de gemeenschap een plek waar christenen met verschillende achtergronden hun dagelijks leven delen. Als werkplaats voor oecumene zoeken we wat ons bindt.

De gemeenschap Spe Gaudentes vormt de kern van het grotere geheel van Oudezijds 100 en draagt verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen van de gemeenschap.

Abonnement & informatie

Een abonnement op het KajuitNieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt het KajuitNieuws thuisgestuurd. De richtprijs is € 10,-.

Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem dan een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam of Maria ter Claesze (Friesland). Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u
- giften overmaken voor het KajuitNieuws-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van het KajuitNieuws werd opgemaakt en gedrukt bij PrintzPack te Vorden. Redactie en logistiek: br Rik Florentinus sg, zr Lyke Florentinus-Boiten sg, fr Rolf Boiten sg, Merel Knipping, Petra Rozendaal, Theo van den Belt.

Inhoudsopgave

Vriendenbrief	3
Interview met Merel Knipping	6
Welkom iedereen	8
Better is one day	10
Column Kruispost	11
Kroniek	14

Vriendenbrief

In goede handen

Amsterdam, maart 2021

Beste vrienden van de communautaire gemeenschap,

Het zijn stressvolle tijden. Veel mensen, jong en oud, lopen rond met vragen: krijgt het virus mij ook te pakken? wanneer stopt deze ellende? heb ik straks nog wel een baan? red ik het financieel? hoe zal de toekomst eruit zien voor ons en onze kinderen? ...

In dit soort tijden slaat paniek, angst en wanhoop keihard om zich heen. Je kunt gerust zeggen dat er, naast het Corona- en economische virus, ook nog een derde virus is: het virus van de hopeloosheid.

Wat hoop vaak blokkeert, is de “steen van ontmoediging”. Als we eenmaal denken dat alles slecht gaat, verliezen we de moed, gaan we geloven dat de ellende sterker is dan het leven. We worden cynisch, negatief en moedeloos. Steen op steen bouwen we in onszelf een monument van onvrede, op het graf van de Hoop. We worden geestelijk ziek. Maar op dat moment horen we opnieuw de aanhoudende vraag van Pasen bij het graf in Galilea: ‘Waarom zoekt u de levenden onder de doden? Hij is daar niet; Hij is opgewekt.’ Zoek hem daarom niet waar je hem niet zult vinden: ‘Hij is niet de God van de doden maar van de levenden’. Begraaf de hoop niet!

God vraagt ons het leven te zien zoals hij het ziet: hij houdt nooit op de schoonheid van het leven te zien, ook in ieder van ons. Met Pasen laat God zien hoeveel hij van dat leven houdt: van jouw volledige 'zijn' met alle angst, wanhoop en gevoel van verlatenheid. In de doodsheid, komt God's liefde triomfantelijk tevoorschijn en vertelt je: "Je bent niet alleen, wees niet ongerust, stel je vertrouwen op mij!".

Jezus is een specialist in het omzetten van dood in leven, rouw in dans (vgl. Ps 30:11). Met hem kunnen ook wij een "Pasen" ervaren: een opwekking van dood naar leven, van egocentrisme naar gemeenschap, van verlatenheid naar troost, van angst naar vertrouwen.

Laten we onze hoofden niet in angst gebogen houden maar onze ogen opheffen naar de verrezen Jezus. Zijn blik vervult ons met hoop, want het vertelt ons dat er onvoorwaardelijk van ons gehouden wordt. Dit is de enige, niet-onderhandelbare zekerheid die we in het leven hebben: zijn liefde verandert niet!

En laten we ons afvragen: waar is mijn blik eigenlijk op gericht? Staar ik naar begraafplaatsen of zoek ik naar de Levende? De vrouwen bij het graf horen de woorden van de engelen, die zeggen: "Herinner je wat hij je vertelde toen hij nog in Galilea was" (Lc 24: 6). Die vrouwen hadden de hoop verloren, ze waren de woorden van Jezus vergeten, en bleven daardoor in vertwijfeling naar het graf staren.

Het geloof moet altijd teruggaan naar Galilea: hem gedenken, met heel ons verstand en heel ons hart tot hem terugkeren.

Terugkeren naar een levendige liefde voor de Heer is essentieel. Anders is het een "museum"-geloof, geen Paasgeloof. Jezus is geen personage uit het verleden; hij is een persoon die vandaag leeft, die we vandaag tegenkomen in het leven. Laten we bedenken hoe Jezus ons roept, hoe hij onze duisternis, onze weerstand, onze zonden overwint en hoe hij ons hart raakt met zijn woord. De Britse rabbijn Jonathan Sacks schrijft in zijn boek over Exodus: "De belofte die God gaf aan Mozes sprak niet alleen over die tijd, maar over alle tijden. Pesach, Pasen hield de hoop levend. En hoop hield het Joodse volk in leven..."

Dat hoop doet leven geldt óók voor ons die leven in tijden van Corona. Want hoop is juist bedoeld voor wanhopige tijden, tijden van spanning. Als je alles in de hand hebt, hoef je niet te vertrouwen.

Hoop en vertrouwen, daar gaat het nu om. Als een kracht om aan te boren, als een bron heel diep in onszelf. Zoals een wijs iemand zei: "Hoop is een kwaliteit van de ziel en hangt niet af van wat er in de wereld gebeurt".

Het komt er voor óns nu op aan die kracht in ons aan te boren, onze oren te openen voor de boodschap van hoop en daarmee onze angst te lijf gaan.

Dat is natuurlijk gemakkelijker gezegd dan gedaan. Dat is ook zo, angst levert namelijk van nature eerder stilstand (freeze), vlucht (flight) of negatieve energie (fight) op.

Wanhoop heeft een naargeestig stemmetje dat zich in je hoofd prent en je continu toespreekt hoe naïef, sukkelig en onrealistisch je bent om te denken dat het ooit goed zal komen. Het wakkert weemoed aan, verlangen naar de 'goede tijd' van voor alle ellende.

Hópen is óók terugkijken, maar dan naar Pasen, naar de bevrijding van toen die we nu nog iedere dag mogen beleven. Jezus stond op uit de dood!

Waar angst en wanhoop je doen verstijven, brengen hoop en vertrouwen je in beweging naar een helemaal nieuw begin, iedere dag opnieuw.

Ik wens jullie en gezegend en hoopvol Pasen,

*Bro. Rik Florentinus, sg.
Prior.*

Rik Florentinus

Wij doen het samen!

Oudezijds 100 verwacht dit jaar de keuken en Kajuit wat extra aandacht te kunnen geven. Zeker in het afgelopen jaar blijkt maar weer hoe fijn het is om deze ruimtes te hebben. Het intensieve gebruik is er dan ook wel aan af te zien. Gedeelte van de begroting is rond maar wij willen nog heel graag een grote lees/studeer tafel in de Kajuit. Kunt u ons helpen? Alle bijdragen, groot of klein, zijn welkom!

Wilt u hieraan bijdragen of de activiteiten van Oudezijds 100 op een andere manier steunen? Kijk dan op www.oudezijds100.nl/steunons of de facebookpagina van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100, waar we u op de hoogte houden van lopende en toekomstige projecten. Om het u gemakkelijk te maken, kunt u ook direct via onze website doneren!

Interview met Merel Knipping

Maatschappelijk werker bij de OpStap en gemeenschapsbewoner

door Theo van den Belt:

nieuws. We vertrekken vanuit de Kajuit naar het dakterras zo dat Merel daar, in de zon, kan uitleggen wat het maatschappelijk werk voor de OpStap inhoudt.

De werkdag begint, zo steekt Merel van wal, als ik mijn werktelefoon aan zet. Dan stromen de appjes binnen. Berichten over geblokkeerde bankrekeningen, teams vergaderingen met de gemeente, berichten van school, groepsapps met andere hulpverleners en berichten van de bewoners van de OpStap. Zoals je hoort, heel veel verschillende dingen, dat maakt het ook direct zo lastig in een paar woorden uit te leggen wat ik als maatschappelijk werker nou precies doe. Als ik al die berichten heb beantwoord ga ik naar de kapel voor het ochtendgebed. Vervolgens loop ik door naar de Kajuit voor een kop koffie. Daarna heb ik een aantal afspraken met bewoners van de OpStap over specifieke hulpvragen. De hulpvragen zijn heel divers: over verslavingen, schulden, zoeken naar een baan, kinderen die niet goed meekomen op school, zoeken naar huisvesting voor mensen die lange tijd bij kennissen, op straat of in een auto geslapen hebben of vast zaten in een onveilige relatie enz... Wat ik echt probeer in de gesprekken is naast de hulpvrager te staan en hem/haar (weer)helpen in zichzelf te geloven. Ook de stagiaires die bij de Opstap komen, probeer ik dit mee te geven. Ik probeer ieder gesprek positief af te sluiten, hoe ellendig de situatie ook is en ik geef veel

Het is een zonnige lente ochtend als ik Merel in de Kajuit (de woonkamer van Oudezijds 100) tref. Inmiddels is zij al bijna een jaar werkzaam als maatschappelijk werker bij de OpStap. Merel begeleidt hulpvragers die als "opstapper" op Oudezijds 100 komen wonen. Op Oudezijds 100 doet Merel al lang veel achter de schermen, maar nu is toch het moment daar: een interview in het Kajuit-

complimenten, niet geforceerd, authentiek, dat is iets wat mij makkelijk afgaat. Het leuke van dit werk is dat het zo afwisselend is. Gemiddeld wonen hulpvragers tussen een half en twee jaar in de panden van de gemeenschap. Het doel is dat ze daarna doorstromen naar een meer permanente, eventueel aangepaste, woonsituatie.

Het is mooi om maatschappelijk werker in een christelijke leefgemeenschap te zijn. Vaste en tijdelijke bewoners wonen in Oudezijds 100 kris kras door elkaar heen. Hierdoor voelen hulpvragers zich vaak minder zorgvrager en meer onderdeel van een geheel. Door hier, naast werken, ook te wonen vinden veel mooie nieuwe ontmoetingen plaats. Mensen met hele verschillende achtergronden eten hier 's avonds samen. Mensen kunnen elkaar aanvullen in mogelijkheden en behoeftes: veel vaste bewoners zijn contactpersoon van een van de tijdelijke bewoners. Als contactpersoon houd je een extra oogje in het zeil of alles wel goed gaat en doe je leuke dingen zoals bijvoorbeeld samen een ommetje lopen, brownies bakken, naar de speeltuin gaan of een pot FIFA spelen. Waar sommige hulpvragers de neiging hebben zichzelf terug te trekken uit sociaal contact, worden ze in het gemeenschaps-samenwonen juist uitgedaagd zich te laten zien en nieuwe mensen te ontmoeten. Onze hulpvragers worden gestimuleerd deel te nemen aan de dagelijkse activiteiten, koken b.v. - dit versterkt het gevoel te kunnen bijdragen en er bij te horen.

Het wonen en deelnemen aan het dagritme, helpt mensen ook om weer een normaal ritme op te bouwen.

Voordat ik hier als maatschappelijk werker begon, woonde ik er al een paar jaar met mijn zoontje. Veel mensen vragen mij of het niet lastig is om te wonen waar je werkt. Dat probleem ervaar ik niet. Van 8.30 tot 17.30 ben ik aanwezig als maatschappelijk werker. Daarna zet ik mijn werktelefoon uit. Ik kan wel mijn grenzen aangeven. Ik kies er soms ook bewust voor om 's avonds even niet mee te eten maar alleen met mijn zoontje te eten.

Waar ik het meest van geniet als gemeenschapslid van Oudezijds 100? Als er weer zelfgebakken taart is in de kajuit, haha.

Welkom iedereen

door Lyke Florentinus:

Tijdens de afgelopen advent (hoe symbolisch!), stonden de gevels van de gemeenschap in de steigers voor een grondige schilderbeurt.

Nauwelijks waren de steigers opgebouwd, of een van de schilders ontdekte tussen de steiger en de gevel van de kapel, een slaapplekje: wat kartonnen platen met daarop een geruite deken. Al snel werd duidelijk dat het slaapplekje trouw bezocht werd, het bedje tegen de voordeur van de kapel was belegen, maar de slaper zelf was tegen de ochtend weer vertrokken.

Op een dag waren de schilders klaar en werden de steigers afgebroken.

Vanuit het oude principe dat een gebedshuis dag en nacht open zou moeten zijn, hechten

sommige gemeenschapsleden veel waarde aan het open laten van de voordeur van de kapel, juist ná het avondgebed, tijdens de nacht.

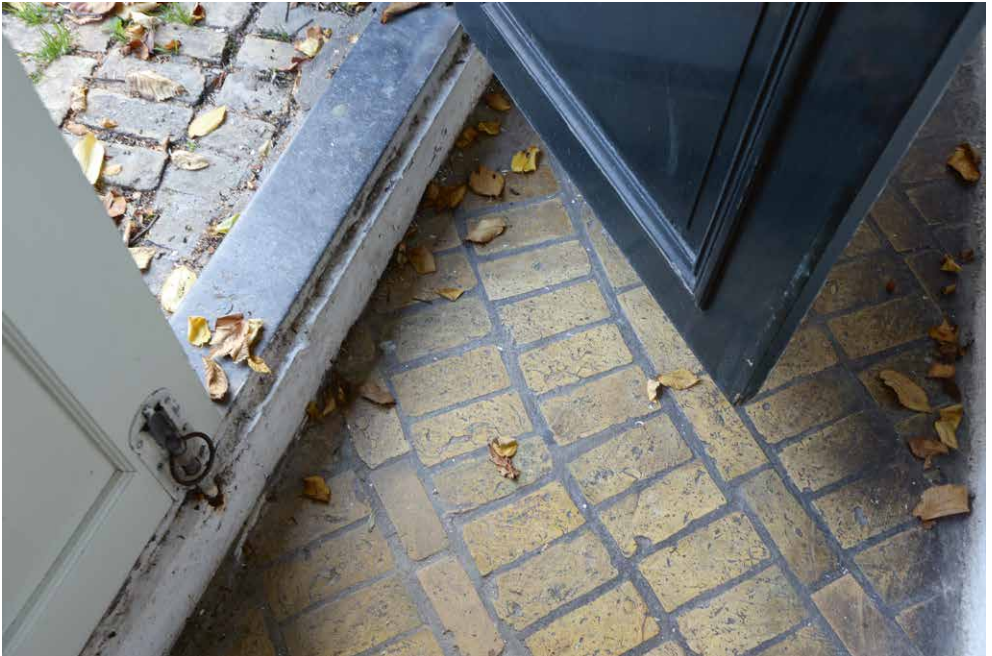
Onze gevelslaper, waarschijnlijk gedreven door zijn nieuwe “dakloosheid” na het weghalen van de steigers, zocht nieuwe mogelijkheden en met vernieuwde aandacht, ontdekte hij blijkbaar dat de deur, waar hij eerder zijn bedje tegen aan opmaakte, eigenlijk gewoon open was en toegang gaf tot nieuwe mogelijkheden.

Kartonnen dozen en dekentje werden verplaatst naar binnen. Weliswaar heel bescheiden: niet midden in de kapel, maar in het voorportaal van de kapel: het gangetje tussen gevel en gebedsruimte. Maar toch: dit was wel even een

volgende stap binnen onze muren dit keer... Het is verleidelijk je dan direct de vraag te stellen: én, wat vind ik daar nou van... houden wij zijn problemen zo niet in stand, maken zachte heelmesters stinkende wonden, moeten wij nu niet...?

Ja, wij zijn snel geneigd ergens iets van te moeten vinden! Nadenken op zich kan natuurlijk geen kwaad, maar zelden “vinden” wij het zelfde als de ander en hoe snel volgt uit onze verdediging van mening geen polarisatie. Juist als het gaat om gastvrijheid, of dat nu in de kapel, de gemeenschap of de bredere maatschappij gaat, daar willen wij toch eigenlijk samen voor staan?! Samen die eenheid vertegenwoordigen die ons iedere ochtend en avond in het gebed bij elkaar brengt. Het is niet dat we er niets van mogen “vinden” dat een zwerver de oplossing voor zijn dakloosheid

zoekt in een doos op een beschutte plek binnen onze muren. Maar het is misschien niet zo zinvol. We kunnen er ook anders naar kijken en ons de vraag stellen: wat vertelt deze zwerver mij over zoeken van veiligheid, rust en warmte; hij vindt dat blijkbaar in onze kapel. En dan komt in mij psalm 84 op “beter één dag in uw voorhoven dan duizend dagen daarbuiten”; is dat waar onze slaper ons op wijst, de boodschap die hij met ons mag delen? Kan het zo simpel zijn? Wist u dat de vloer van onze kapel in concentrische cirkels is gelegd rondom de lessenaar met de Bijbel. Die cirkels staan symbool voor het feit dat niets of niemand buiten dit Evangelie valt, buiten Gods aandacht, zorg en opdracht valt. En wist u dat deze cirkels niet alleen doorgaan in het gangetje van onze kapel waar de slaper lag maar zelfs tot op de stoep waar hij in eerste instantie zijn toevlucht zocht?

Better is one day

Matt Redman

How lovely is your dwelling place
Oh, Lord Almighty
For my soul longs and even faints for You
For here my heart is satisfied
Within Your presence
I sing beneath the shadow of Your wings

Better is one day in Your courts
Better is one day in Your house
Better is one day in Your courts
Than thousands elsewhere

One thing I ask and I would seek
To see Your beauty
To find You in the place Your glory dwells

One thing I ask and I would seek
To see Your beauty
To find You in the place Your glory dwells

My heart and flesh cry out
For You, the living God
Your Spirit's water to my soul
I've tasted and I've seen
Come once again to me

I will draw near to You
I will draw near to You

Een ochtend bij de receptie

Door Petra Rozendaal:

Een ochtend bij de receptie

Volgens het weerbericht zou het een druilerige dag worden vandaag maar tot nu toe valt dat mee. Wel is het waterkoud buiten. Er staan een stuk of 10 mensen voor de deur van Kruispost te wachten tot ze naar binnen mogen. Vandaag vervang ik de receptionist en dus open ik de deur.

Ongeveer 10 mensen die daar een beetje in elkaar gezakt staan te wachten veren opeens allemaal rechtop, drommen naar voren, strekken hun nek en roepen bijna allemaal dat ze hier als eerste waren. Ik probeer ze er van te

overtuigen dat ze 1,5 meter afstand van elkaar moeten houden en dat ze echt niet allemaal tegelijk aan de beurt zullen zijn, dus dat ze rustig mogen wachten. Ik heb vijf intekenformuliertjes mee waarop mensen hun gegevens kunnen invullen en of ze verzekerd zijn of niet. Tenzij ze hier eerder zijn geweest, dan is naam, geboortedatum en telefoonnummer genoeg.

De meneer die helemaal voor aan stond en vraagt om een intekenbriefje, blijkt niet eens bij de eerste vijf mensen te horen. Hij vraagt mijn aandacht, wil iets vragen, dat merk ik maar er staan nu even zoveel mensen die van alles tegelijk willen dat ik zeg: “meneer, ik kom

zo even bij u terug, eerst even deze mensen binnen laten”. Hij accepteert het en is ook nog zo vriendelijk om een mevrouw te helpen om haar kinderwagen met kind en al van het trapje af te tillen de Kruispost in.

Er is een andere dame bij de vrouw met kinderwagen, het zijn moeder, dochter en kleindochter. Dochter vertaalt voor moeder en kleindochter is mee voor de gezelligheid. Ik vraag de dochter of zij of mevrouw klachten hebben die passen bij Covid-19 virus zoals hoesten, zere keel, benauwdheid, verkoudheid, koorts etc. Dat hebben ze niet en ze zijn ook niet in de buurt geweest van iemand met Corona. Natuurlijk weet ze dat ze bij klachten niet naar binnen mag komen zonder negatieve test. Enfin, eenmaal in de wachtkamer komt de dochter naar de receptie gelopen waar ik driftig alle namen invoer van de mensen die hun briefjes inmiddels hebben ingevuld. De artsen zitten al klaar en willen beginnen dus ik moet zorgen dat die namen in het systeem zitten. Sommige handschriften kan ik echt niet lezen, die leg ik opzij, ik ga het straks wel even vragen buiten. De dochter vraagt me of zij misschien ook mee mag naar de dokter. In eerste instantie begrijp ik haar niet, ik zeg haar dat zij natuurlijk mag vertalen voor haar moeder. Ze schudt nee en legt uit dat haar huisarts er al heel lang niet is en dat ze ook even iets aan de dokter wil vragen. Ik zeg haar dat ze prima iets aan de dokter mag vragen maar dat ze voor eventuele behandeling van haar klachten echt bij haar eigen huisarts moet zijn. Ik ga er vanuit dat de dokter haar dat straks ook gaat vertellen.

Ondertussen wordt er steeds maar op de bel gedrukt. Ik ga naar de deur en de mensen voor de deur klagen dat het zo koud is. De man die helemaal vooraan stond maar niet bij de eerste vijf hoorde, hij was de zesde bleek later, roept

het hardst. Ik leg uit dat we niet meer dan drie mensen in de wachtkamer mogen hebben i.v.m. Covid-19. Iedereen stopt met klagen, alsof Covid-19 een excuus is voor alles, en ook meneer Zes knikt begripvol en doet een stapje naar achteren.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik iets gekleurd aankomen. Alsof het een kiekeboe-spelletje is verschijnt er van achter een vrolijke bos bloemen een lachend gezicht. Even twijfel ik maar dan weet ik het weer. Het is mevrouw Y. Twee jaar geleden hier gekomen, onbedoeld zwanger. Ze staat daar met haar bloemen en kijkt me vragend aan. In deze periode zijn we voorzichtig om mensen ‘zomaar’ binnen te laten, maar vooruit, ze staat zo te stralen. Ik doe een paar stappen naar achteren en laat haar binnen. In het halletje duwt ze de bos in mijn armen. “Voor alles wat jullie voor me hebben gedaan” zegt ze. Veel verstand van bloemen heb ik niet, maar ik zie er een paar prachtige exotische exemplaren tussen zitten en vermoed dat deze bos een aardige duif gekost heeft. Geld dat deze vrouw waarschijnlijk gekregen heeft en heel goed zelf kan gebruiken. Ik begin dan ook te zeggen: “Ach joh, wat prachtig maar dat had je echt niet hoeven doen, wij doen gewoon ons werk, veel te gek zo’n grote bos...” en ik wil nog veel meer dingen zeggen waardoor ik helemaal niet laat zien hoe ik waardeer dat zij haar dankbaarheid uitspreekt. Dus ik onderbreek mijn impulsiviteit en glimlachend zeg ik: “...ze zijn wel echt heel prachtig”. Ze heeft rustig geluisterd, nu knikt ze en steekt van wal. Ze vertelt dat ze zo blij is dat ze haar zoon heeft gekregen en dat ze zelfs een plek heeft om te wonen. En nog stralender dan net vertelt ze dat ze een broertje of zusje voor haar zoon verwacht. Ik moet even slikken maar laat dan zien dat ik blij ben voor haar en voor haar prachtige zoon. Ondanks haar toch wel

beperkte of misschien wel beroerde omstandigheden, gaat haar leven gewoon door en probeert deze vrouw er iets heel moois van te maken. Ze is dankbaar en uit dat ook.

Omdat de Covid-19 maatregelen ons enigszins beperken in onze gastvrijheid kan ik haar niet vragen om verder te komen voor een kop koffie. Daarom bedank ik haar maar nogmaals en ga dan weer naar de deur om de volgende patiënten te registreren.

Meneer nummer zes is aan de beurt. Ik vraag hem of hij vaker geweest is. Hij antwoordt “nee, nog niet eerder; maar twee van mijn tanden zitten helemaal los dus wil ik graag een afspraak voor de tandarts”. Ik vraag hem of hij een verzekering heeft en of hij een verblijfsvergunning heeft, hij heeft geen van beide. Een beetje beschaamd vraag ik hem om het briefje met zijn gegevens in te vullen, hij hoeft niet eens naar binnen want ik kan hem zo een afspraak meegeven voor de tandarts volgende week. Als ik nou heel even de tijd genomen had om eerder naar hem te luisteren, dan had hij niet een half uur in de kou voor de Kruispost hoeven staan. Ik voel me echt vervelend en leg hem uit dat ik het anders had kunnen doen en dat het me spijt dat ik hem zo lang heb laten wachten. “Ach mevrouw, dat is helemaal niet erg, ik heb de tijd en nu ook nog een afspraak bij de tandarts. Dank u wel!” en lachend loopt hij weg.

De rest van de ochtend speelt het door mijn gedachten hoe makkelijk ik soms in patronen kan vervallen en dan gewoon even vergeet om de mens achter de mens te zien. Door de drukte, mijn stress, haast of welke naam je het wilt geven, heb ik niet gemerkt dat ik deze meneer veel eerder had kunnen helpen.

Door mijn sociaal gewenste beleefdheid vergeet ik de ander te laten merken dat ik zijn

of haar intenties oprecht waardeer. Er zijn zoveel dingen die beter kunnen, dat merk ik iedere dag opnieuw in de ontmoetingen met onze hulpvragers. Wat is het goed om hier soms even bij stil te staan en je daar bewust van te worden. Daar dragen dit soort ontmoetingen aan bij. We kunnen leren van elkaar.

Het is waardevol om te mogen werken vanuit de visie van Kruispost, werken op basis van wederkerigheid. Soms is de hulpvrager de helper en degene die gewend is om te geven de ontvanger. We zijn elkaars mens!

Petra Rozendaal
Maatschappelijk werkster Kruispost

Kroniek

door fr. Rolf

BRAVE NEW WORLD

De redactie van het Kajuitnieuws heeft mij ditmaal een gespecificeerde opdracht gegeven: “een vrolijke tekst graag, passend voor Pasen en vooral ook bemoedigend; geschikt voor onze Coronawereld!”

Ik ben er tijdig aan begonnen; al een paar weken vóór de gevraagde productiedatum, 5 maart. En vandaag is het zover, 5 maart, maar...: er staat nog geen letter op papier!

Paniek! Wat nu? Ik weet het gewoon niet. Een vrolijke gedachte heb ik nog in het geheel niet gevonden.

Wél schijnt de zon! Dat is tenminste een begin! En dan gaat de telefoon. Een soort gerochel klinkt uit de hoorn; een kunststem vormt enkele incoherente woorden: “... dag...af-spraak...?” Een lange stilte volgt. In arren moede verbreek ik de verbinding maar,

terwijl ik me afvraag of we een dergelijke ongewone ervaring voortaan als een vorm van “toekomstmuziek” moeten aanvaarden: de kunstmatige stem van een onbekende afwezige. Het doet mij tenminste denken aan de profetieën van Aldous Huxley in zijn “Brave New World”: een wereld die ons te wachten zou staan, een gedigitaliseerde wereld van afwezigheid, waarin elk wezenlijk contact met elkaar in feite is verbroken en waarin we dan als een soort zombies moeten rondwalen, geprogrammeerd door robots.

Maar ondertussen komt Pasen steeds naderbij; en nóg is de tekst niet klaar. Hoezeer we ook ons best doen. Iemand suggereert de titel van een bekend liedje: “Kijk omhoog Sammy, kijk omhoog”. Maar hoe zullen we omhoog kijken in deze Coronatijd? Onze gedachten zijn bij de aarde. Bij Kaïn en alle volgende generaties, van doodslagers en oorlogsvoerders. Van de bewakers en de kampwachters, bij de ballingen en de vluchtelingen op Lesbos.....

Wij worden niet vrolijk van al die berichten. Hoelang nog? Het is daarmee als met de verhalen voorafgaand aan Pasen: eenzaamheid en verdriet.

En toch...: het Paasverhaal stopt dáár niet! Dat verhaal gaat verder over ontmoeting en grote vreugde! Niet over alles wat wij gepresteerd hebben aan Corona regels...: één bezoek per dag. Kijk omhoog Sammy. Lees het Paasverhaal maar. De Opgestane zegt: “Ik ben het Licht der wereld” en Hij wil ieder bezoeken die de moed mocht hebben opgegeven. Pasen is

toch het verhaal van “één Bezoeker” aan ieder van ons in deze Corona wereld, elke dag, maar één ander Contact!

Daarom luiden op Pasen de klokken, daarom wordt er samen gezongen: Christus is opgestaan! Hij is écht opgestaan. Als je maar die Ene ontvangt, dan kunnen we samen vieren zonder contact-beperking.

Vrolijk Pasen!

fr. Rolf s.g.

OUDE ZIJDS 100

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
020 6266634
info@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING 56295
IBAN NL80INGB 0000056295
BIC INGBNL2A